

1	Het is niet mogelijk te leven zonder iets lief te hebben.	12	God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomt.
2	Hem te moeten missen zal ons zwaar vallen. Trots zijn wij, zo'n man, vader en opa te hebben gehad.	13	Eenmaal breekt de dag toch aan dat wij uit elkander gaan. Ik was bereid, wees daarom blij. Huil dus niet maar bid voor mij.
3	Haar plaats is leeg, haar stem is stil, wij zwijgen Heer, het is Uw wil.	14	Het laatste beetje is nu op Veel was er te verduren. Het kaarsje is thans op Gedoofd zijn alle vuren.
4	Als je in je levenstijd warmte om je heen verspreidt als je met een blij gezicht aan je werk denkt en je plicht als je steeds naar beter streeft, heb je niet voor niets geleefd.	15	Lieve vrouw, dappere moeder, je hebt je strijd gestreden. Niemand van ons, alleen God, weet wat je hebt geleden. Al je angsten zijn nu voorbij. Rust maar uit, je bent nu vrij.
5	Haar handen hebben voor ons gewerkt haar hart heeft voor ons geklopt haar ogen hebben ons tot het laatst gezocht.	16	In alle eenvoud geleefd, in alle eenvoud gestorven. Bedankt lieve vader en opa.
6	Je wilde heel graag bij ons blijven en je hebt gevochten zolang het kon. Maar deze strijd was niet te winnen, voor ons blijft de vraag: waarom? Zeg nooit: "het is voorbij"; slechts je lichaam werd van ons afgenomen, niet wat je was en ook niet wat je zei.	17	Onvoorstelbaar hoe jij je ziekte droeg nooit klagend, nooit vroeg toch nam deze strijd je volledig in beslag en namen wij afscheid van je, elke dag. Tot onze spijt kwam er geen wonder pa, bedankt, voor ons blijf je heel bijzonder.
7	Vele mooie herinneringen verzachten de smart. Voorgoed uit ons leven maar voor altijd in ons hart.	18	Niet alles is voorbij je blijft bij ons door wie je was en wat je zei.
8	Zoals je geleefd hebt, zo ben je gegaan, Standvastig en vol overgave. Zo kom je op je bestemming aan, In de Hemel, de veilige haven.	19	Als het lichaam niet meer wil en het leven wordt een lijden, kan men dankbaar zijn als God het komt bevrijden.
9	Welgedaan en welgeleefd, heengegaan en niet gevreesd. Veel gelachen en geleden, ook gehuild en vaak gebeden. Soms getwijfeld, blijven hopen, naar Gods glimlach toegelopen, door de Heer bij de hand genomen, en zo in de Hemel aangekomen.	20	Zwaar werden de dagen en lang duurde de nacht. Hoe moeilijk is het vechten bij het ontbreken van kracht. Maar ondanks het verlies van de strijd om het leven, heb jij ons een heel stuk geluk en ontzettend veel liefde gegeven.
10	Als een bloem, zó is het leven, 't begin is teer en klein. De één die bloeit uitbundig de ander geurt heel fijn. Sommige bloemen blijven lang weer anderen blijven even. Vraag niet bij welke groep je hoort, dat is 't geheim van het leven.	21	Sterven doe je niet in eens, maar af en toe een beetje. En alle beetjes die je stierf, 't is vreemd maar die vergeet je. Het is je dikwijls zelf ontgaan, je zegt: "Ik ben wat moe", maar eens op een keer ben je aan je laatste beetje toe.
11	Zo eerlijk als hij leefde is hij heengegaan; kalm, liefdevol en tevreden.	22	Zij zal in ons blijven leven als warm en grootmoedig, als spil van onze familie.

23	Haar hart heeft steeds voor ons geklopt. Haar ogen hebben ons gevolgd. Haar handen waren voor ons bezig. Haar geest liet ons niet los.	35	Je gaf ons liefde, bezorgdheid en trouw. Wij hebben genoten van de jaren met jou. Wij weten, dat het jou ook goed heeft gedaan, maar wij zullen je zo missen bij het verdergaan.
24	Nooit vragend, nooit klagend je lasten in stilte dragend. Je handen hebben voor ons gewerkt, je hart heeft voor ons geklopt, je gedachten hebben ons gezocht.	36	Je wilde nog zoveel, maar je had niet meer de kracht. Je was zo moe, je hebt je strijd gestreden. Al je zorgen en verdriet behoren nu tot het verleden.
25	Al hou je nog zoveel van het leven je hebt het niet in eigen hand. Ongevraagd moest je het verlaten en wij staan machteloos aan de kant.	37	Niet onopgemerkt ging jij je gang, altijd een woord, een blik, een gebaar. Zij die jou hebben gekend, weten dat je in onze gedachten blijft bestaan.
26	Veilig in Jezus' armen veilig aan Jezus' hart. Daar in zijn teer erbarmen daar rust mijn ziel van smart.	38	Huil niet om mij, gun mij de rust, want niemand weet hoe moe ik ben.
27	Wat was hij sterk en arbeidzaam; wat heeft hij voor ons klaargestaan. Zorgzaam was hij heel zijn leven, steeds door zijn geloof gedreven. Opgewekt en vol levensmoed is hij tot het eind gebleven. Afscheid van hem nemen doet ons pijn, zijn wens was, dat wij flink zullen zijn.	39	Ga nooit heen zonder groeten, ga nooit heen zonder een zoen. Wie het noodlot zal ontmoeten, kan het morgen niet meer doen. Ga nooit weg zonder praten, dat doet een hart soms pijn. Wat je 's morgens hebt verlaten, kan er 's avonds niet meer zijn.
28	Neem met de rozen de doornen aan, opdat de rozen u niet ontgaan.	40	Als leven lijden wordt, is sterven een gewin.
29	Nooit zul je door de tuin meer lopen, waar iedere bloem en iedere plant getuigden van jouw zorgende hand. Nu ging de hemeltuin voor je open.	41	Vol goede moed ben je door het leven gegaan. Je had dat graag nog een tijd verder gedaan. Al jouw liefde heb je ons gegeven, met die herinnering zullen wij verder leven.
30	Na een arbeidzaam leven, heeft zij haar leven op moeten geven. Rond ma is het nu stil, ondanks haar levensmoed en sterke wil.	42	Veel heb je in ons leven betekend, vader, je stond altijd voor ons klaar. Daarom zullen wij jou in ons hart bewaren als een vader die heeft welgedaan.
31	Belangrijk is niet alleen de weg die je gaat Maar ook de sporen die je achterlaat.	43	De bloemen bloeiden, de vogels zongen, en toen werd het stil.....
32	't Verlies was er al voor het einde. De rouw al eer het afscheid kwam; toen die ellendige verwarring bezit van je gedachten nam. Wij voelden mee, je stil verdriet. Nu rouwen wij, doch treuren niet.	44	Achter je ligt een leven van werken en plicht en juist dat bepaalde in alles jouw eigen gezicht. Al hield je nog zoveel van het leven, je had het niet in eigen hand. Ongevraagd moest je het verlaten en wij staan machteloos aan de kant.
33	Samen plezier, samen op reis, samen een eenheid, samen eigenwijs. Samen kwaad, samen goed, samen verdriet en samen weer moed. Nu verder zonder jou, dat doet pijn, te weten nooit meer samen te zijn. Wij zullen je missen.	45	Beetje bij beetje moesten wij je verlaten, we konden niet zo goed meer met je praten. Die blik, die stilte deed vaak zeer de man van vroeger was je niet meer. Maar nu je voorgoed bent heengegaan, zeggen wij "dank je" voor alles wat je hebt gedaan.

34	"Sterven is je hand uitsteken naar God en weten dat Zijn hand klaar staat om je op te vangen".	46	Rust nu maar uit, je hebt je strijd gestreden, je hebt het als een man gedaan. Niemand weet wat je hebt geleden niemand weet wat je hebt doorstaan.
47	Wanneer je terugblijkt in het leven, blijkt alles snel te gaan. Het duurde allemaal maar even, dat ritme van een lach en een traan. Alles moest je uit handen geven, het levenstempo werd te zwaar. Maar één ding is altijd gebeven, dat is de liefde voor elkaar.	58	"Je eigen moeder blijft je moeder zo eigen en vertrouwd. Je wilt haar niet graag missen omdat je van haar houdt. Maar eens dan komt die dag, dat je haar moet laten gaan. Je verstand zegt dat het goed is, maar in je ogen blinkt een traan".
48	De levensbaan is afgelopen de grens bereikt met laatste kracht. De Hemel gaat nu voor hem open, hij is voor eeuwig thuisgebracht.	59	Ineens, door dat korte heldere moment, toen de verwarring al bezit van haar had genomen, ontstond de pijn en het besef, dat het definitieve afscheid nog moest komen.
49	Waarom al dat vechten waarom al die pijn. Jij wilde hier niet weg, jij wilde bij ons zijn. De strijd was oneerlijk en geheel niet terecht. Je wilde verder gaan, maar verloor dit gevecht.	60	Lijden met een lach en een traan, woorden soms moeilijk te verstaan. Je hebt het als een moedig mens gedaan. Wie weet wat je hebt doorstaan. Al jouw liefde heb je ons gegeven met die herinnering zullen wij verder leven.
50	Je vriendschap Je enthousiasme Je interesse Je behulpzaamheid Wij zullen je missen.	61	Je was een vrouw van weinig woorden, duidelijk herkenbaar voor ons die bij je hoorden. Een moeder, groot- en overgrootmoeder waar je op kon bouwen, met een woord waarop je kon vertrouwen.
51	Het verlies was er al voor het einde. De rouw al eer het afscheid kwam. Wij vochten mee in je stil verdriet. Nu rouwen wij, maar vergeten je niet.	62	Je hebt ons enorm veel gegeven. Samen hebben we nog mooie hoogtepunten mogen beleven. Je toonde zoveel moed en kracht. Gelukkig is nu je pijn verzacht.
52	Nooit klagend, nooit vragend, altijd alles zelf dragend. Zo was hij in haar leven zijn arbeidzame handen hebben voor immer hun rust gekregen.	63	Ik kan gaan slapen zonder zorgen want slapend kom ik bij u thuis. Alleen bij U ben ik geborgen. Gij doet mij rusten tot de morgen en wonen in een veilig huis.
53	Groot is de leegte die je achterlaat. Mooi zijn de herinneringen die blijven. Bedankt voor alles!	64	Het is bijna niet te verdragen, dat je er niet meer zal zijn, maar de nooit weg te nemen herinneringen aan jou, verzachten de, niet in woorden uit te drukken, pijn.
54	Het gemis zal altijd blijven, die lege plek, het doet pijn, maar in gedachten zul jij altijd bij ons zijn.	65	Altijd was je hier aanwezig, stil, behulpzaam maar toch bezig. Nam je deel aan onze vreugde en verdriet jou vergeten doen wij niet.
55	Je wilde nog zoveel, maar had niet meer de kracht. Je ziekte had jou in de macht. Al je zorgen en verdriet behoren nu tot het verleden.	66	Lieve moeder, je bent nu bevrijd van de grote strijd, die je moedig hebt gestreden, maar die ging helaas niet verder dan tot heden...

56	Vrees niet,: Ik laat je niet alleen; vertrouw op Mij, Ik zal je dragen, Ik houd Mijn vleugels om je heen geslagen en voer je door het donker heen.	67	Intens bedroefd dat je ons moest verlaten, dat je moedige strijd niet heeft mogen baten, maar dankbaar voor alles wat je hebt gegeven blijf je altijd in onze harten leven.
57	Wij staan niet altijd stil bij het woord "samen", maar het is een groot gemis als "samen" uit je leven is.	68	Een hand, een woord, een gebaar doen zo goed als je iemand die je lief hebt missen moet. De lege plek, het doet zo'n pijn maar in gedachten zal hij altijd bij ons zijn.
69	Een moeder sterft altijd te vroeg al wordt zij nog zo oud. Je bidt dat God haar sparen zal Omdat je van haar houdt. Maar als de dagen knellen gaan zij ziek wordt, moe benauwd bid je dat God haar halen zal omdat je van haar houdt.	75	Het is moeilijk te aanvaarden dat je weg bent van deze aarde. Altijd stond je klaar; voor ons en voor een ander. Weinig nemen en veel geven altijd hartelijk en warm. Geslaagd ben je in jouw leven; je hebt ons een goed voorbeeld gegeven.
70	Genoten heb ik van je humor Gekoesterd heb ik me aan je warmte Bewonderd heb ik je om je vechtlust Dag lieve	76	Een periode van vallen en opstaan Een periode van hard en stil verdriet Een periode van weten wat pijn is Een periode van eeuwig gemis
71	De strijd heb je nimmer opgegeven Zelfs toen het einde werd verwacht Je bleef geloven in het leven Vol liefde, zorg en levenskracht.	77	Ineens, door dat korte heldere moment, toen de verwarring al bezit van hem had genomen, ontstond de pijn en het besef, dat het definitieve afscheid nog moest komen.
72	Er zijn geen woorden voor een zieke van wie je weet, hij redt het niet. Je streelt zijn wang, je ziet zijn ogen je bent bevangen door verdriet. Toch ben je dankbaar voor z'n einde dat na zoveel moedig strijden kwam omdat het niet alleen zijn leven maar ook zijn lijden overnam.	78	Een mengeling van pijn en tranen Slechts af en toe een sprankje hoop Gedreven door een sterkte wilskracht Hoewel het onheil nader sloop. Je gedachtenis zal immer blijven Te vroeg ben je van ons heengegaan We houden van je en zijn je dankbaar Voor alles wat je hebt gedaan.
73	Waar de mensen, mensen zijn die elkaar verstaan, waar de liefde, liefde is, daarheen wil ik gaan. Waar de eeuwige vrede is, waar de zon steeds schijnt, waar een nieuwe wereld is, die niet meer verdwijnt.	79	Het was een moeizame reis, dromen vielen in stukken, maar in het paradijs zul jij de vruchten plukken. Je hebt hier veel geleden, moeilijk waren de jaren. Maar in het Hof van Eden zul jij de oogst vergaren.
74	Tranen van verdriet vullen onze ogen Wij kunnen het nog steeds niet geloven Wat doet dit afscheid nemen zeer. Wat blijft is de herinnering Maar zeker weten we één ding: Jij zal voortleven in ons hart Op een plekje heel apart.	80	Er is niets dat moeilijker is dan de dingen te wensen en te aanvaarden zoals ze zijn. Wij vragen allemaal "waarom"? Het antwoord verstilt daar er geen antwoord is.